

G [REDACTED] dnia 14 lipca 2016 r.

Sygn. akt D – 19/16

POSTANOWIENIE

Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego
Przy okręgowej Izbie Radców Prawnych w G [REDACTED]

w składzie

Przewodniczący : Monika Forkiewicz

Członkowie : Joanna Friedrich – Sarad

Joanna Ratasiewicz

z udziałem protokolanta: Dominiki Wesołowskiej

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 14.07.2016 r. w G [REDACTED] sprawy z odwołania J [REDACTED] K [REDACTED] od postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w G [REDACTED] z dnia 07.04.2016 r. o odmowie wszczęcia dochodzenia, w sprawie skargi na radcę prawnego Z [REDACTED] W [REDACTED] na podstawie art. 437 § 1 kpk, w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity z dn. 30.06.2015 r. Dz.U. Nr 507 z zm.)

postanawia

1/ utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego przy OIRP w G [REDACTED] o odmowie wszczęcia dochodzenia,

2/ kosztami postępowania obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych w G [REDACTED] uznając je za uiszczone.

Przewodniczący składu

[REDACTED] [REDACTED]

Członkowie składu

[REDACTED] [REDACTED]
[REDACTED] [REDACTED]

UZASADNIENIE

W dniu 21 stycznia 2016 r. skarżący J. K. złożył skargę na działanie radcy prawnego Z. W. wskazując iż radca ten dopuścił się naruszenia etyki zawodowej i działał na szkodę niezależnego wydawcy W. G. spółki z o.o. w interesie funkcjonariusza publicznego P. G. P. A. i jego pełnomocników.

Skarżący zarzucił radcy prawnemu poświadczenie nieprawdy, dokonanie oszustwa, nadużycie zaufania, zaniechanie wykonania obowiązków i nadużycie władzy oraz dokonywanie przestępstw przeciwko wymiarowi sprawiedliwości.

Postanowieniem z dnia 7 kwietnia 2016 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego odmówił wszczęcia dochodzenia w sprawie.

W toku przeprowadzonego postępowania, na podstawie dołączonych do skargi materiałów, Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego ustalił, iż w dniu 2 czerwca 2011 roku Gmina G. – G. Z. N. K. S. Z. B. wniósł pozew o opróżnienie lokalu przeciwko W. G. Sp. z o.o. w G. w której to spółce Skarżący był prokurentem. Pozew został złożony w imieniu Gminy G. przez pełnomocnika - radcę prawnego Z. W.

Skarżący w skardze nie wskazał w jaki sposób miałyby zostać naruszone przez radcę prawnego Z. W. zasady etyki radcy prawnego. Nie wskazał ani miejsca, ani czasu ani też okoliczności których mogłyby dotyczyć naruszenia. Nie wskazał także jakiego konkretnego naruszenia dokonał radca prawny. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego nie badał zasadności pozwu oraz pisma procesowego wniesionych do Sądu powszechnego w 2011 roku a załączonych do skargi oraz okoliczności, które zostały w nich zawarte, ponieważ zgodnie z dyspozycją art.70 ustawy o radcach prawnych nie można wszcząć postępowania dyscyplinarnego, jeżeli od czasu popełnienia przestępstwa upłynęły trzy lata. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego zapoznał się z przedmiotowym pozwem oraz pismem procesowym złożonym w sprawie przez radcę prawnego Z. W. i nie znalazł w nich znamion przestępstwa. Nie można więc było zastosować art.70 ust.3 ustawy o radcach prawnych określający dłuższy termin przedawnienia.

Rzecznik wskazał, iż zapoznając się z całym materiałem dowodowym wskazanym przez Skarżącego nie znalazł podstaw do wszczęcia dochodzenia w tej sprawie.

W dniu 6 maja 2016 r. Skarżący wniósł zażalenie na powyższe postanowienie Rzecznika, ponownie wnosząc o przeprowadzenie śledztwa w sprawie popełnienia przez funkcjonariusza publicznego P. G. P. A. przy współpracy z radcą prawnym Z. W. szeregu przestępstw, w tym przeciwko wymiarowi sprawiedliwości: poświadczenie nieprawdy, oszustwo, nadużycie zaufania, zaniechanie wykonania obowiązków i nadużycie władzy, przeciwko wymiarowi sprawiedliwości. Skarżący podniósł, iż Rzecznik Dyscyplinarny w swoim uzasadnieniu nie podważył dowodów na okoliczność popełnienia przestępstw: dostarczenia do sądu niekompletnej uchwały, zatajenia dowodów, znęcania się psychicznego i poświadczenia nieprawdy.

Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Dyscyplinarnego Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego słusznie uznał, iż w przedmiotowej sprawie nie można było wszcząć postępowania dyscyplinarnego i zasadnie odmówił wszczęcia dochodzenia w sprawie.

Jak wynika z załączonego przez Skarżącego materiału dowodowego, radca prawny Z [REDAKTED] W [REDAKTED] reprezentował Gminę G [REDAKTED] G [REDAKTED] Z [REDAKTED] N [REDAKTED] K [REDAKTED] S [REDAKTED] Z [REDAKTED] B [REDAKTED] wnosząc pozew oraz pismo procesowe w roku 2011. Na rozprawie w dniu 26 listopada 2013 roku, Gminy G [REDAKTED] nie reprezentował radca prawny Z [REDAKTED] W [REDAKTED] a reprezentował z substytucji radca prawny P [REDAKTED] [REDAKTED]

W ocenie Sądu Dyscyplinarnego Rzecznik Dyscyplinarny słusznie nie badał zasadności pozwu oraz pisma procesowego złożonego do Sądu powszechnego w 2011 roku a także okoliczności, które zostały w nich zawarte oraz prawidłowo skonstatował, iż zgodnie z dyspozycją art.70 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych, nie można wszcząć postępowania, jeżeli od czasu przewinienia upłynęły trzy lata. Również zdaniem Sądu Dyscyplinarnego w przedmiotowym pozwie oraz piśmie procesowym złożonym w tej sprawie przez radcę prawnego Zbigniewa Wojciechowskiego nie ma znamion przestępstwa, które uzasadniałyby zastosowanie art.70 ust. 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych określającego dłuższy termin przedawnienia. Ponadto żaden z załączonych przez Skarżącego dowodów nie wskazuje nawet na możliwość popełnienia przez radcę prawnego Z [REDAKTED] W [REDAKTED] zarzucanych mu w skardze czynów.

Wbrew twierdzeniom Skarżącego przedstawionym w zażaleniu Zastępca Rzecznik Dyscyplinarnego prawidłowo ocenił materiał dowodowy. Sąd Dyscyplinarny nie znalazł dowodów na okoliczność popełnienia przez radcę prawnego Z [REDAKTED] W [REDAKTED] wskazanych w zażaleniu przestępstw.

Niniejsze postanowienie jest ostateczne.

[REDAKTED] [REDAKTED]
[REDAKTED] [REDAKTED]
[REDAKTED] [REDAKTED] [REDAKTED]